

ДЕЯКІ ПИТАННЯ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ В ТЕПЕРІШНІЙ ЧАС

Решетняк Катерина Дмитрівна

Нікуліна Ірина Володимирівна

студентки Національного технічного університету НТУ «ХП».

Науковий керівник – доцент **Журило Д.Ю.**

e-mail: zhurilo.dm@gmail.com

Мовна політика держави викликає чималий інтерес та суперечки суспільства. Безумовно, рідна мова – важливий чинник розвитку нації. Але історична багатомовність України вимушує задуматись над правильністю обраного курсу. Тим паче, що одним з жорстких критиків цього курсу був академік Борис Євгенович Патон, тодішній Президент НАН України. Він не підбираючи слів, називав поборників мовної політики «шароварниками». Його думка полягала в тому, що наука інтернаціональна, її не можна описувати однією мовою.

На боці Патона є такий факт, що, наприклад, російською мовою писали свої роботи Володимир Вернадський, академіки Євген Патон, Олександр Богомолець, Антон Вальтер та велика кількість інших видатних учених. Та, що там учені? Якщо не лише щоденники, але й чималу кількість віршів Тараса Григоровича Шевченка написано російською мовою. І чи знайдеться перекладач, який зможе зробити переклад із зберіганням стилю, зворотів та інших елементів притаманних автору творів? Хотілося б бачити. Але можновладці не

заморочуються цими проблемами. Хоча, якщо згадати, що Статтею 8 Конституції України встановлено: в Україні визнається та діє принцип верховенства права, Конституція України має вищу юридичну силу [1], Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України та повинні відповідати їй [2], то невиконання Статті 10 Конституції України, яка визначає: в Україні гарантується вільний розвиток, використання та захист російської та інших мов національних меншин України, –злочин [3]. І якби справа була лише в російській мові.

Відповідно до «Додатку 2. Держави-Сторони в Європейській хартії регіональних мов або мов меншин та їх регіональні мови або мови меншин» в Україні визнано та існують такі регіональні мови та мови меншин: білоруська; болгарська; кримсько-татарська; гагаузька; німецька; грецька; угорська; караїмська; кримчатська; молдовська; польська; романо-циганська; румунська; російська; русинська; словацька; ідиш [2].

Неможливість навчання на рідній мові (а рідною мовою, зазвичай, є та, на якій розмовляють вдома, якою людина мислить) ні до чого доброго не призводить: починаючи з дитинства людина отримує стійку неприязнь до навчання, вимушена перекладати терміни та правила з рідної мови на державну, втрачати час не на розв'язання умовних задач, а на переклад та розуміння умов завдань. Можна з 100% вірогідністю стверджувати, що Нобелівські премії в таких умовах навчання українцям не отримати ніколи, або ж не скоро.

Історичні відомості свідчать, що жодна країна світу не досягла успіху при використанні жорстких обмежень мовного типу. Це не стосується однонаціональних країн таких, як Японія, Корея, Туреччина. Що стосується багатонаціональних країн, то в деяких країнах, навіть державних мов існує декілька. Наприклад, в маленькій Швейцарії офіційно державними мовами є німецька (63,7% населення розмовляє на неї), французька (більш, ніж 20%), італійська (6,5 %) та ретороманська (0,5%). Наявність чотирьох законодавчо визнаних мов не передбачає, що кожен швейцарець повинен їх знати. Використовують швейцарці, зазвичай одну-дві мови. Але повага до представників інших етносів та носів своєї мови не призводить до можливості появи конфліктів на мовному ґрунті.

Україні є з кого брати добрий приклад.

Список використаних джерел:

1. Погорілко В. Ф. Конституційне право України, Наукова думка К.:2005;
2. Конституція України. (Прийнята 28.06.96 г); К. 2000.
3. Коментар до Конституції України. За ред. В. Ф. Бойка. ІЗВРУ. К.:1998.